

ρά, κ' είδα γάρκωση βρθειά τὰ ματοφυλλά της νά
βαράνει.

— Κονιάκ, γλήγορα κονιάκ.

— Μή, Σαχίμπ, σχι, πνίζε με καλύτερα μὲ μιᾶς
μὲ τὴν φυχή μου μὴν τηνὲ λερώσεις, σὲ τέτοια μά-
λιστα στιγμή.

— Σήκω, τὸ λοιπόν, σήκω χορεύοντας τὸ θά-
νατο νὰ πολεμήσεις, σήκω τοῦ λέγω, γήραψε τρελλὰ
δακτυονισμένα.

Θέέ μου τὶ χορός. . . .

Σπαραζούνταν ἡ καρδιά μου, μὰ εἴτε τὸ μόνο
γιατρικὲ ὡς νὰ ἔρθει δι γιατρός.

Μ' ἄγριες φωνές τὸ ναρκωμένο προσπαθώντας
νὰ ξυπνήσω τὸ μυαλό της, βῆμα πότε βῆμα ἀλύπη-
τη ἀκολουθώντας την, πηδήματα τὴν βίαζα τρελλὰ
νὰ κάμει. Σὰ βῶλος σωριάζονταν καθεὶ λίγο κατα-
γῆς, μὰ πάλε στὶς λυγισμένες γάμπες της τὴν ἐ-
στηνα, κι δι φοβερὸς χορὸς ἔξακολουθοῦσε, ὡς ποὺ σω-
ρίστηκε καὶ δίπλωσε στὰ πόδια μου κουβάρι.

— Σαχίμπ, ποῦ εἶσαι, δὲ σὲ βλέπω, δὲ σὲ νο-
ώθω, Σαχίμπ μου, μὴ ζεγνάς, σὲ περιμένω.

Αὐτὴ εἶπε κ' ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ πάντα.
Πέφτοντας σιμά της καὶ σμίγοντας τὰ χείλια μου
μὲ τὰ δικά της, προσπαθοῦσα τὸ πονοξεσκισμένο τὸ
κορμί της νὰ ζεστάνω. Τοῦ ζητοῦσα νὰ μοῦ ξανα-
δώσει τὸ σφιγγαγκάλισμα τὸ περασμένο, νὰ μοῦ ξα-
ναγυρίσει τὰ περασμένα τὰ φίλια, μὲ σκοτεινὶς βα-
σιλεψε παντοῦ σὲ λίγο, κ' ἔνοιωσα νὰ κατρακυλῶ σ'
ἄκυρο χωρὶς τέλος, σ' ἀτέλειωτο γκρεμνὸ, κ' ἔ-
νοιωσα πέτρες κοφτερὲς νὰ μπήγουνται στὶς σάκρες
μου.

Σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια, ὅσω ἔλαμπε ήμέρα. Κοντά
μου καθισμένος δι νατίθος δι γιατρός, ἔγερε στὸ στῆ-
θος τὸ κεφάλι, βαρύ ἀπὸ τὸν ὥπνο.

Πίσω ἀπὸ τὸ καφανωτὸ τὸ περασμένο, πάνω στὸ
σοφά, διάκραινα τὸ παχυμένο τὸ κορμί.

Τὸ ἡλιόγερμα τὴν κουβαλήσαμε στοῦ ποταμοῦ
τὸν ὄχτο. Οἱ μενεζεδίες φλόγες τ' οὔρανοῦ ἀρχίσαν
νὰ σκουραίνουν. Τριγύρω σκόρπια βρίσκουνταν τὰ στο-
λίδια τῆς φωλιᾶς μας.

'Αρχίσαμε τὸ σωρό. Τὴν βάση χτίσαμε μὲ ξύλα,
καὶ πάνω ρίζαμε ὅλα τὰ συγύρια. Τὰ τραχεῖσκα
ἀ σκαλιστά, τὶς καρέκλες τὶς φιλιντσένες, τὶς
σταμνίσεις τοῦ Μπενάρεζ ποὺ ἀκόμα κρατούσαν τρι-
αντάρφυλλα πεθαμένα, τ' ἀρματα ὅλα, τὰ μπρού-
τζινα φανάρια καὶ τὰ λυχναράνια. Τὰ εἰδώλα, τὴν
μαύρη τὴν θεὰ Καλή, τὸν Κρίστα μὲ τὴ Ράντα του
σ' αἰώνιο σφιγγαγκάλισμα δεμένους. Τὶς κουζίνες
καὶ τὸ πορτοκαλλί χαλί, καὶ τὰ μεταξωτὰ τὰ μα-
ξιλάρια. Ιελευταῖο, πάνω πάνω βάλαμε τὸ πουκου-
λένιο τὸ ντιβάνι, καὶ πάνω του ἔαπλωθηκε ἡ ξα-
κουστὴ χορεύτρα μὲ ἀνθούς στεφανωμένη.

Μὲ μάτια ζερά, ἀκούντος σὲ πέτρα, είδα τὶς
φλόγες νὰ γεννιοῦνται, νὰ μεγχλώνουν, νὰ τριγυρίζουν
τὸ σωρό, νὰ καταπίνουν ὅλα τὰ στολίδια καὶ τὸ με-
γάλο ἀνεγκάμητο μου θησαυρό.

Σκοτεινὰ τοῦ χάρου. Καβάλλα στ' ἀλογό μου
πίσω σφηνα τὴν χώρα τὴν νατίθηκη. Ιγνώντας καθεὶ
λίγο καὶ λιγάκι, ἔθεπα πέρα καὶ στοῦ ποταμοῦ τὸν
ὄχτο τὴν φωτιὰ νὰ ζεψυχῃ καὶ σιγαλά μουρμούριζα
τὰ λόγια της:

«Στὴν σάρκωση, τὴν ἀλληνὰ μὲ γείλια ἔτοιμα
ογιὰ φίλημα καινούριο θὰ σὲ περιμένω. Μαζὶ τῆς
εμετεμψύχωσης τὶς ἀλλαγὲς θὰ ζησούμε τὶς ξανα-
θυμητὲς, ώστου ἡ ἀγάπη μας νὰ μάς ἀνοίξει τὶς
»πόρτες τοῦ Συναργκα ὃπου δὲ Ιντράς βασιλεύει, δ
αθεὸς τοῦ οὐρανοῦ, τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν ἀνέμων.
»Γλυκά ἔκει θὰ μείνουμε αἰώνες σφιγγαγκαλισμένοι.

Τηλασία—Μάρτιος 1908.

ΚΡΙΣΝΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΑΔΑΜΙΔΟΥ

Ω ψυχή, τάληθινό
τραγούδε, ποὺ δὲν τοπά,
νάμε τα μὰ προσευχή
καὶ λάτρευε καὶ σᾶπα...

ΠΑΛΑΜΑΣ

Μακριά ἀπὸ τὸν Ίερὸ Βράχο, μακριά ἀπὸ τὴν
τρισαγαπημένη της πόλη, ἔγυρε βαρύθυμη καὶ χι-
λιοπονεμένη τὸ κεφάλι καὶ κοιμήθηκε γλυκὲ τέλυρο
τὸ κορίτσι, τὸ πεντάκαλο, τὸν ὥπνο τοῦ θυνάτου,
τὸν ἔξυπνητο. Καὶ στὸ νησί τοῦ Γιαννίνου ἔκει
στὴ μαύρην Ἀχερούσια — ἔσβυσε μὲ τὰ πρῶτα ἀν-
θισματα τῆς "Ανοιξῆς μιὰ ζωὴ τρυφερὴ κι ἀγαπη
μένη, ποὺ μόλις χρημογελοῦσε τὸ τέλειο τάνοιγμά
της, ζωὴ πλούσια ἀπὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα, γιομάτη
ὄνειρα λευκὰ καὶ χρυσὲς ἐλπίδες. Καὶ μᾶς ἔφασαν
καθηρίοι οἱ ἀπόμενοι ἀντίλλαλοι τῶν θρήνων καὶ
τῶν μαρελογιῶν γύρο στὸ παρθενικὸ φέρετρο, καὶ
τάνελπιστο μαντάπτο τάκαιρου χαίρου μᾶς ζηνίζεν
ἀστείρευτες τὶς βρύσες τῶν ματιῶν.

Πάνε πολλὰ τώρα χρόνια — περισσότερα ἵσως ἀπὸ
δέκα — σταν ἐν τῷ ωραῖο δειλινύ, γιομάτο φῶς, σὲ κά-
πιο γιόρτιασμα μιᾶς φιλικῆς μας φαμίλλιας, εἰχα
τὴν εύτυχία νὰ γνωρίσω γιὰ πρώτη φορά τάτυχο τὸ
κορίτσι, ποὺ σύγκαιρα κλαίμε. Ήταν τότε μικρή,
πολὺ μικρή στὴν ἡλικία καὶ μόλις κεῖνες τὶς ημέρες
εἶχε κατεβῆ στὴν Αθήνα, ἐρχάμενη ἀπὸ τὴ λεβέν-
τικην πατρίδα της, τὴν "Ηπειρο, νανουρισμένη ἀπὸ
τὰ καλύτερα κι ἀγνότερα τραγούδια της. Κ' ἡταν
διπλὸ καμάρι, τῆς Ὄμορφιας καὶ τῆς Υγείας, τά-
δολο, τάπονήρευτο τὸ πλάσμα. 'Αδρή καὶ μεστω-
μένη, διόλευκη κ' εὐκίνητη, θύμιζε τὴν ἀερόπλαστη
σάρκα τοῦ κρίνου, ποὺ μεγαλώνει σιγά—σιγά μὲ τὸ
φίλημα τῆς ἀπολότερης αὔρας. Κατάμαυρα τὰ μαλ-
λιά της, ἔβενινα—μὲ μιὰ χωρίστρα τοῦ παλιοῦ και-
ροῦ—βρισκόσαντε σὲ τέλειαν ἀντίθεση πρὸς τὴ λευ-
κότητα τοῦ προσώπου, ἀντίθεση ποὺ γήτευε σὰν κάτι
διαλεχτὲς εἰκόνες τοῦ Λεονάρδου Da Vinci. Καὶ
τὰ κυματιστὰ της τὰ χείλη, τὰ σφιγτὰ καὶ ρόδινα,
πρόδιδαν ἔχι γυναικήσια περιπάθεια, ἀλλ' ἀντίκια
θέληση καὶ σύνωρα, θαρρῶ, τὸ πεῖσμα τῶν γενναίων,
τὸ ἀστάλευτο. Καὶ τὰ μάτια της; Θέέ μου τὶ μά-
τια! ποὺ πάντοτε θὰ μοῦ λάμπουν σὲ δίδυμα
άστρα. 'Ολόνοιχτα, κατάμαυρα καὶ τόσον ύγρα, ποὺ
φαινόσαντε πάντα σὰν δακρυσμένα ἀπὸ καπιώ μυ-
στικὸ παράπονο. Καὶ τὸ βλέμμα τους γλυκούσιωρο,
ήξεμο, διό γαλήνη, λέεις νὰ βυθίζοταν συχνά—αγγά
σὲ μικρινά θαυμάτα δράματα καὶ σὲ γληγορεκίνητες
ὅπτασίες. Κ' ἡταν σεμνή μὲ τὴν πραγματικὴν
σεμνότητα, θερμή, κ' εἰλακρινής, περήφανη σὲ βασι-
λισσα καὶ μεγαλύπρεπη σὲν παλιούλα Ταναγραία.

Συγκρατητὴ ἀνιστορῶ καὶ ἀναθυμοῦμαι: ἐπ' ἀκρη
σ' ἀκρη ζωηρότητα τὶς πρῶτες μας διμίλιες, ποὺ
λειθερόστομα ἀνταλλάξαμε οἱ δύο μας, ἀποσυμένοι:
σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιά τοῦ φιλικοῦ μας σαλλονιοῦ,
ἐνῶ εἰς ἄλλοι καλεσμένοι: εἰχαν ἀφοσιωθῆ στὰ κλω-
θυγυρίσματα καὶ στὴ ζάλη τοῦ χάρου. Κάθε λόγος
— ἀπὸ τότε ἀκόμα— ἔδειχγε σκέψη ἔνετη κ' εὐρύ-
χωρη καὶ μαρτυροῦσε παρατήρηση καλορυθμισμένη
καὶ τόσο βολιστική, ποὺ δὲν περιμένει: κανεὶς νά-
παντησηρησης τοῦ ιανηθῆ κόρη, παρὰ μονάχα σὲ
σοφοὺς μὲ χιονισμένες κορυφές. Μοῦ μίλησε τότε θυ-
μούμαι, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες κουβέντες, καὶ γιὰ τὴν
ποληση τοῦ Γκαΐτε καὶ τοῦ Σίλλερ, γιὰ τὸ Σο-
λωμό καὶ τὸν Παλαμᾶ, γιὰ τὴ μεγάλη τὴν Τέχνη,
γιὰ τὰ θεοτικὰ χρώματα καὶ γιὰ ἄλλα πολλὰ ἡλιο-

περίχυτα θραῖα. Καὶ τὰ ἔλεγε τὰ λόγια της μὲ
φωτεινὸν ἐνθυσιασμό, μὲ πεποίθηση καὶ θρησκευτικὴ
κατάνυξη καὶ μὲ τὸν ἔρωτα τῶν ὑπερόχων φύσεων.
Καὶ χαρηλώνοντας τὴν φωνή της μοῦ ξομολογήθη
διάπλατα τὰ μεγάλα ἰδινικά της πώς δι σκοπός:
της ἡτογι νὰ ξακολουθήσῃ ἀνότερα φιλολογικὰ μα-
θήματα καὶ πώς ὄνειρεύεται: νὰ γίνη διαλεχτὴ τῆς
μούσας κ' ἔρεια στὸν Πλάτωνα τοῦ Αἰωνίου Κα-
λοῦ. Κι ἀρχίνητε χρέως νὰ μοῦ μιλῇ γιὰ τὴ Δόξα
καὶ τὴν Ἀθανασία, τάχυορο τὸ κορίτσι, ποὺ γλή-
γορα μᾶς ἀφησει γιὰ νὰ πεταχῇ στὸ ταξίδι ποὺ δὲν
ἔχει γυρισμό. Καὶ τὰ λόγια της ἡσαν σὰν ἀπαλλ
φιλήματα καὶ σὰν χαῖδια μουσικῆς, ποὺ παῖζε:
λογῆς — λογῆς λεπτὲς χρυσονίες καὶ γλυκοκελεχίδει
στὴν ἀκοή σου. Καὶ σὰν χωρίστηκε καὶ νέον τὸ βράδι,
θυμοῦμαι τὴν χαρά μου, τὸν ἐνθυσιασμό μου τὸν
ἄγριο, γιὰ τὴν καινούργια μου γνωριμία: μενολογοῦσα
στὸ δρόμο κ' ἔρουνα καθόλικα τρελλὰς καὶ προσπα-
θοῦσα νὰ μὴν ξεχάσω, νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ τίποτες
ἀπὸ στοιχίας. Καὶ σὰν χωρίστηκε καὶ στη γνωρι-
ματάς.

Ως τόσο ξακολουθήσει τὶς σπουδές της. Νύχτα
καὶ μέρα στὸ βιβλίο σκυρτή καὶ στὸν ἀγκαλιά τῆς
Τέχνης παραδομένη. Ριγνόταν πάντα δρυπτικά στὶς
ἀγαπημένες της δουλειές καὶ μ' ἐλη τὴν ἐνεργητι-
κότητα τῆς νεανικῆς της ζωῆς. Τίποτε δὲν τὴν στα-
ματοῦσε καὶ τίποτε δὲν τὴν φύσιζε. Σώνει μόνο νὰ
ποφάσῃε κάτι: καὶ σίγουρα τὸ κατώρθωνε καὶ τὸ-
φερνει κινύλια σὲ λαμπρότατο τέλος. Ή στρατα της
γραμμὴ κι δι νοῦς της ζούσιος χαρίσματα σπανιώτατα,
θαρρῶ, γιὰ μιὰ γυναίκα καὶ μάλιστα γυναίκα σμορφη
καὶ δεκάξημόλις χρονῶν.

Ἐπειτα ἀπολ

ώ Σύ ποὺ τώρα δένεσαι νύχτε κι αύγή στὸν ὅπνο.
Καὶ πόσες φορὲς περπατῶντες στὰ θρεμά ἐρεπίκια
τοῦ Ἱεροῦ Βραχου, δηποῦ θλυκοκοιμοῦνται: ἔναν ὅπνο
λυρικό, πόσες φορὲς δὲ μᾶς μίλησες γιὰ τὸ χίσιμο
τοῦ νέου Παρθενοῦ, ὡς γαληνὴ εἰδωλολάτρισσα! —
Καὶ σὸν συλλογῆσουμαι ὅλ' αὐτά, σὸν λαγαρίζω
ὅσα σοῦ χρωστῶ, δὲν κατορθώνω πιστές μου νὰ πε-
ττῶ πᾶς Σὲ κατέργει: νεκρωμένη ὁ Τάφος. Γιατὶ
θωρῷ Σε, καὶ ἀκούω Σε, καὶ ζῆς μέσα μου, θυμί-
ζοντας κάπια πλαστινὸν ὅμορφη, ποὺ τὴν καλλύνουν
χήλια μύρια μυστικά κι ἀπόκρυφα στολίδια, ποὺ
τὴ χρυσώνουντες ἀσύγκριτα τῆς ἐρωτικῆς ἀντιρεγγί-
σματα. Καὶ θωρῷ χρέος μου πρεπούμενο, ἀναμέσα
στὰ λόγια, ποὺ πλέκω γύρῳ τὸνομά σου, ἐνῶ σιγο-
τρέμουντες πικροστάζοντας τὰ χεῖλη, νὰ διαλαλήσω
ξάστερα δ.τι χρωστῶ σὲ σένανε, ὡς ξεγελάστρα οἰ-
πίδα. Μὰ Σύ δὲ θά μ' ἀκούσῃς: γιατὶ βρίσκεσαι στὸ
λαγκάδι: τῆς 'Αρηνητικῆς καὶ γιατὶ' είσαι: βρειτά με-
θυμένη ἥπ' τὸ λητημονοβότανο, τὸ πλανερὸ καὶ τὸ
καρδιόφλογο.

Καὶ τέλειωσε τὶς πανεπιστημιακές της σπουδὲς ἡ ὄντειροςτεράνωτη κόρη μὲν ἔχθρῳ ἀφίσσα παμψηφεῖ, δῆπας λένε. Τὴν καυμάρωσε, μὲν τὸ δίκιο του κιόλας, δὲ *Nouμᾶς* σὰν ζεταζόταν· καὶ θὰ θυμοῦνται βέβαια οἱ ἀναγνῶστες του μὲν τί περίσσια λόγια τῆς καρδίας χωρίτησε τότε τὴν ἔξι διδακτόρισσα. Ἀφήνω πιὰ πῶς κι αὐτοὶ οἱ σοφοὶ μου προφεσσοροί τζήκασαν θαυμάζοντας τὴν μοναδικὴν ξυπνάδα κι ἔξιασύνη τῆς κόρης. Καὶ θὰ βρεθῇ βέβαιης κανεὶς νὰ μοῦ εἰπῇ—πῶς; δὲ θέλγει ἵσως ἔδικο—πόὺς ἐνναὶ διπλωματικής σκολῆς, ἃς εἰν' ἀκόμη καὶ μὲ πλούσια παμψηφεῖ, δὲν εἶναι· καὶ τίποτε ζεχωριστός τίτλος. Μπορεῖ νὰ μὴν εἴναι, δὲν ξέρω, μάζα ζεχωριστές καὶ σπάνιες ἦσαν οἱ φιλολογικὲς σπουδὲς διπούκαιρε ἡ ἀκριβή, μου φιλανάσσα. Γιατί είχε ἡ ὄντειρος πλέχτρα στραφῆ πρὸς τὰ δυνατά, τὰ αἰθερόπλαστα ἔργα τοῦ ἑλληνικοῦ νοῦ δχι σκολαστικά, σχι καθὼς οἱ ζεσφοί σοφοί, ἀλλὰ μὲ διαύγεια καὶ μὲ ζωηρότητο αἰστημα τῆς Φύσης καὶ τῆς Ζωῆς. “Αφηγε τὸ νοῦ της νὰ δρυπτὸ χαλίνωτος κι ὁργιαστικός πρὸς τάπεραντα καλλή τοῦ ἔργου βίου, θερόποτανε μὲ τὴν ἀμφορία τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἔθλεπε μ' ὅλα της τὰ αἰσθητήρια τὸ φέγγος τὸ ἑλληνικό καὶ τὰ παλιά τὰ μεγαλεῖα. Καὶ πρόσεγε πάντα στὴνούσια καὶ μόνο τὴν οὐσία τῆς ἑλληνικῆς ώρασύνης. Τὰ νεκροσαβανωμένα τὰ λεξείδια, τὴν ζεταση τῶν κειμένων χωρὶς κανένα παλμὸς ζωῆς κι ἀγάπης, τὴν χάριζε στοὺς χαύνους τοὺς δασκάλους καὶ στοὺς χλωμούς καλόγερους. Κ' ἴνω χαιρότανε μεσ' τοὺς ἀπέραντους καὶ μαγευτικούς μπακένες τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας ἔκρουγε σύνωρα καὶ τὶς θύρες νεωτέρω παλατιών. Ὁ Γκαΐτε, ἡ Νίτζε, ὁ Ἰψεν, ὁ Ηαυρπταν, ὁ Νελλίθ, ὁ Ρενάν, ὁ Τολστόν, ὁ Σολωμόδης καὶ δὲ *Ψυχοχρης* ἦσαν πιὸ ἀγαπημένοι τῆς ἀπ' τοὺς νεωτέρους πεζοδρόμους τοῦ Καλοῦ καὶ είχε κυριολεγυτικῶς χρυσοδεθῆ μαζὶ τους. Προπταθοῦσε ἡ βαρύδομοιρη πού μέση διαθῆηε πρὸς τοὺς κάμπους μὲ τὴν αἰώνια νύχτα, προσπαθοῦσε νὰ προσέξῃ ἀπ' ἔκρη σ' ἔκρη σ' δλους· τῶν ἀξιῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ώραίων μορφῶν τοὺς διαλεκτούς ἔργατες. Καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς Σκέψης είχε διαβάσσει λογῆς—λογῆς ἀρίφνητα ἔργα, στίχους καὶ πεζά, παλιά καὶ νέα. Μάζα περισσότερης ἀπὸ τὸ καθετεῖ ἡ φιλοσοφία τὴν είχε τέλεια γητέψει. Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ δὲ Κάντιος δὲν πιστεύω καμιὰ φορά ως τώρα νὰ βρέκανε πιὸ ἀφωσιωμένη καὶ πιστὴ Ἐλληνίδα διαβάστρα. Είχε κιόλας τὰ σχέδια πολλῶν φιλοσοφικῶν μελετημάτων, ποὺ μὲ χρόνια καὶ καιρούς θὰ μάς χάριζε, ἔργων μὲ ζεχωρι-

στή, μὲ διεκά τους σφαγίδα, ποῦ νόμιζε πώς δύσκολα θέσσυνε. Ως τόσο ἔχουμε μερικά ἔργα της— δοκίμια καθὼς τὰ λεγε— τυπωμένα. Κάτι: ὥρχις μέτα- φράσματά της στὸ *Noumā*, μερικά ώραιότερά ἀρθρά- κια καλλιλογικά στήν ἐφημερόδα τῶν κυριῶν τῆς κ. Περὶ ἑνὸς καὶ μιᾶς μελέτης της σὲ ζεχωριστές φυλλαδίους μὲ τὸν τίτλο «Ιστορία καὶ Κριτική». Ο πεπο- μισμὸς ἐν τῇ ποίησει καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ». Αὐτὰ εἰνκι- τὰ τυπωμένα. Εἶχε δύνας γράψει κι ἄλλα πολλά κ' εἶχε γράψει: καὶ τραγούδια.

Οι στίχοι της—δτους τούλαγιστον θυμοῦμαι —
ρυθμούμενοι τεχνικά, μὲ καπιταν ἀνάλαφρη πνοή
Ἡπειρωτικοῦ τραγουδιοῦ, κλέοντες βαθύτατο αἴστημα
γιορτήτο πόνο, χλλάτε καὶ κάποιο ἔρωμα υφερίσσου καὶ
φέλνουν τίς τρεμοφεγγίες ἀγνώστων ζστρων καὶ τὰ
χαῖδολογήματα λευκῶν χεριῶν. Μὰ καὶ τὰ πεζά της
πολλές φορὲς εἶναι τραγούδια δίχως στίχους. Καὶ
θέθεια πολὺ νὰ συμμαζέψῃ κανεὶς καὶ νὰ τυπώσῃ
τὰ σκερτισμένα χειρόγραφα τῆς ζτυχῆς τεχνίτρας.
Θάκούγαμε τότε ὅλοι μας τὰ κελαϊδίσματα τοῦ δια-
βατέρικου πουλιοῦ καὶ τὴν ἄρμονία, τὴν Τευτονί-
κη, ποὺ κόπηκε στὰ πρῶτα πρῶτα ξακρύσματα.
Θέθειγνε σύνωρα, τὸ τύπωμα τῶν οευνρες pos-
thumes, τὶ χάσανε τὰ γράμματα καὶ τὶ στερήθη-
κε μαζὶ τους κ' ἡ Ἰδέα. Γιατὶ δὲν κλαίμε μόνο τὰ
ώραια μάτια καὶ τὴ σκέψη τὴ βαθειά, ποὺ νέκρωσε
ὁ θάνατος, κλαίμε σύνωρα καὶ τὴ στέρηση μιᾶς ὀπα-
δοῦ τῆς Γλωσσικῆς Ἰδέας, τῆς μεγάλης κ' ἔθνοσώ-
τερας Ἰδέας. Γιατὶ ἡ φωτισμένη Ἡπειρώτισσα πο-
τισμένη ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια τὸ μῆτος καὶ τὴν
περιφρόνηση πρὸς τὴ Δασκαλούνη, δούλευε στὸν ί-
διο μὲ μᾶς; Ναὸς, δούλευε γιὰ τὴν πανώρα τα Γλωσσα-
τὴ νικήτρα τοῦ ἔθνους μας θανάτου. Καὶ δούλευε
γιὰ διάτη, γιατὶ εἶχε νοιώσει τὴν τρεμούλα τῆς: 'Α-
γάπης καὶ τὴ γλυκαδία τῆς Ζωῆς.

Τέτια ἡσουνα, ὡς Λάζουρα, καθὼς παραπάνου μὲν ψυχὴ παραλυμένη Σὲ ζουγγράσια. Τέτια ἡσουνα καὶ Σὲ ζήλεψε ὁ μεθυστής δὲ Χάρος, ὡς φόδο ποὺ γεννήθηκε μιὰς χρυσαυγῆς μὲ τὴ δρασούλα. Καὶ μὲ σειρήνικούς ρυθμούς, μὲ πλάνα κύμβαλα, Σὲ μάγεψε διαμαρτυρός δὲ κουρσάρος καὶ κρατεῖ Σε. 'Ο ὑπνος Σου λοιπὸν ἡς είναιτε ὑπνος Ἡγησῶς. Καὶ στὸν δισφορδελὸν λειμώνα, ποὺ Σὲ χάρεται, ἡς μὴ Σὲ ζώνουν τὰ τρισκόταδα, ἀλλ' ἡς ξανοίγης ἀτέλειωτα και μακρυσμένα πλάτια, οὔρανούς ἐλληνικούς μὲ χρώματα περίλαμπρα.

Καὶ στὴν κλωνόγυρτη σιωπηλὴ ἴτικ καὶ στάρ-
ροσσίλευτα κυπαρίσσια, ποὺ σκεπάζουν τὸ κοιμητήριον.
Σου, ἀς τραχουδοῦντε τὰ πουλιά καὶ ἀς λὲν τοὺς πό-
θους μιᾶς ὥραίας καὶ λιγόχρονης ζωῆς. Κι ἀπ' τη
χῶμα Σου—ποὺ ἀδρά τὸ πότισκν τὰ θλιβερὰ δέχ-
κρυα τῆς δόλιας μάννας σου—ἀς φυτρώσουν ὅμορφες
μυρινούλες, ποὺ κκλεψιά νὰ θυμίζῃ Σένανε.

Καὶ σοῦ στέλνω κ' ἔγώ — αὐτῷ στὴ μαύρην Ἀχερουσίᾳ, — πρεπούμενο στολίδι τοῦ τάφου Σου, κλωνάρει: ἀγριοειδῆς, φυτεψιάνης ἀνάκμεσα στὰ φεγγοβόλα ἔρειπικ τῆς Ὄλυμπίας. Καὶ Σοῦ στέλνω λουλούδια, κορφολογημένα ἀπ' τάγαπτημένα Σου ἀττικού ροδοτόπια, καὶ κάτασπρα κρινάκιχ, ραντισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυά μου γιὰ τὸν ἔκατο θάνατο μιᾶς ἀξέιχα στης φιλαινάδας, συνχρωνίστερχας κι ἀδερφής. Κ' εἰ ναι τὰ δάκρυά μου — Όλιμπον, ωὔμο — θεριά, ἄγνωκ' εἰλικρινῆ, ὡς Λέσουρχ, ποὺ σ' ἔθειξεν δὲ οὐδαρό καὶ τώρα κλεῖ τὸ χῶμα.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ПАРАГРАФАКІА

Τὸ γερονομεῖο τοῦ Βασιλικοῦ—· Ἡ «Νέα Ἡ-
μέρα»—Γυμνοσάλαιγκας κι Ἀητός

ΣΤΟ ΜΟΥΧΙΑΣΜΕΝΟ μναλὸ τοῦ Βλάχου ἐπεσε τὰ
δοθεῖται κάπια ταιριασμένη συντροφιὰ καὶ βρέθηκε τὸ μενύχια-
σμένο μναλὸ τοῦ Δαμιθέργη κ' ἔτσι μὲ τὸν ἐναντίον θεατὴν
καὶ μὲ τὸν ἄλλον γραμματικὸν, τὸ Βασιλικὲ θέατρο μετα-
μορφώνεται πιὰ σὶ ἀληθινὸν Γεροκομεῖο ποὺ βρίσκουνται ἀσυ-
λο σ' αὐτῷ οἱ ξεδονισταμένες Μοῦσες καὶ οἱ φαλακροί Α-
πόλλεωνες τῆς Τέχνης.

Ki δμως δεν είταρ ἄξιο γὰρ τέρποια ἐλεσεινή τύχη τὸ συφριασμένῳ Βασιλικῷ κι ὅμιως ἂν ἥθελε δὲ Βασιλίας μπορῶντος νὰ βρετ ἔνα δυνὸ πρόσωπα καλὰ, ποὺ δὲ λείπουν· εὗτυχός ἀπὸ τὴν κοινωνίᾳ μας και ποὺ δὰ μπορούσαρε νὰν τὸ κάμουντε θέατρο.

Γιὰ νὰ μηρὶ τὸ θελήσω, ὅτι πει πώς δέν τοῦ τὸ εἰπανεῖ
καὶ γιὰ νὰ μηρὶ τὸ ποῖνε, σημαίνει πώς τὰ πρόσωπα ποδ-
εραχατεύουντες στις παρακάμψεις τοῦ Παλαιοῦ καὶ φρεγώ-
κουνται γαλόνια καὶ παρθέσιμα είναι ἀκατάλληλα νὰ δώσουν
καλές ουβούνιες γιὰ τέτια ζητήματα καὶ γιὰ κάθια λογῆς ζη-
τήματα. Καὶ τοῦτο διαλέγεται παρακάμψη απὸ τὴν
Ἄδην παλαιούντων κακὸ δρόμο καὶ διὰ τὰ πρόσωπα ποὺ ή Άδην
διαλέγεται γιὰ τις διάφορες θέσεις θάνατο ή Βλάχοι ή Απομβέρ-
γηδες.

ΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ή «Νέα 'Ημέρα» της Τεργιστής στὸ φύλλο τῆς 11/27 τοῦ 'Απρίλη τὸ βιβλίο τοῦ "Îδε «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἱμάτων...»" δημοσιεύει ἀρκετά κομψάς ἀπ' αὐτό καὶ τάξεις στοὺς ἀναγνωστες της πώς θὰ μεταφρέσει «τὰ κυριώτερα κεφάλαια, παρέχουσα τοιούτῳ τρόπῳ Ἐθνικωτάτην ἐκδόσιντιν». Στὲ ίδιο φύλλο τῆς «Νέας 'Ημέρας» (σελ. 4, στήλ. 3) ἔαντυπωντει ἀπὸ τὴς «Νευμάτων» ἀλίκαιρο τὸ κείμενο τοῦ διεγνωνισμοῦ ποὺ προσκήρυξε δὲ Φωτιάδης γιὰ τάναγνωστικὰ βιβλία καὶ πώς καριά ἀλλη Ρωμαϊκὴ φρυμερίδα οὔτε κέν τὸ ἐνάρερε.

Αύτὸν ποὺ ἔγινε στὴ «Νέα Ήμέρχα» είναι κάπως ἀξιοσημείωτο, ἀφοῦ καὶ τὰ μωρὰ πιὸ τὸ ξέρουν πώς ίσχει σήμερα ἡ ἐφημερίδα τῆς Γεργάστης γραφότωνε δὲη πέρι πέρι στὴν μπαλστικωμένην καθηρεύουσα καὶ πολεμοῦσα συστηματικὰ τὴ ζωντανὴν Ρωμαϊκὴν γλώσσα.

‘Η Νέα Ήμέρα’ κρίνοντας τὸ διαγωνισμὸν γιὰ τὴν παγκόσμιαν απορρίφησιν πώς θὰ μᾶς γραιάζουνται πάντα δυὸς γλώσσες, μιὰ γιὰ τὶς ἀνάγκες «τῆς Ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς» καὶ ἄλλη, γιὰ τὶς ἀνάγκες «τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λογικοῦ». Δηλ. μιὰ καθεμερινὴ καὶ μιὰ Κυριακάτικη. Λιγο παλιὸν καὶ ξεθωριασμένη ἡ θεωρία της, μά δὲ βλάψτει ἀφοῦ παραδέχεται σήμερα δυὸς γλώσσες, δι της παραδεύτει σ.γὰ σιγὰ μιὰ γλώσσα γιὰ δῆλες τὶς ἀνάγκες καὶ οὐκ ευρεσθῆται μαζί μας.

ΚΑΙ ΉΟΣ κ. Α. Τ. (Α. Τενέκες, θαρροῦμε) ἀντίκμωσε,
λέει, τὸν Ἀντὸλ Φράνς καὶ τοῦ ζήτησε τὴ γνώμη του
γιὰ τὸν Ψυχίρη. Οἱ Αντὸλ Φράνς δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου
νὰν τοῦ πεῖ πώ; δὲ βρίσκεται λογικὸ τὸν ἄγῶνα τοῦ Ψυχίρη,
καὶ ἡ «Εστία», ποὺ δέλει νάνκακτώνεται, ἔτοι κάπως ρε-
περταρίστικα, καὶ στὶς φιλολογικὰ ζητήματα δέχτηκε μὲς
προθυμία απὸ στόλες της τις ἴνοντας τοῦ Α. Τενέκες της.

προσωματικές στις στηλες της τις ανώματες του Α. Τενέχε της.
Τις ανώματες του Α. Τ. τις γκρέμισε και τις ἀπόδειξε
κάλπικες δι Κωστής Παλλαχώδης μ' ἔνα γράμμα του πού τυ-
πώθηκε στὴν «Εστία» τῆς περισσότερης Δευτέρας. Το γράμ-
μα αὐτὸν δὲν ἔμεινε διχως ἀπάντηση, γιατὶ ἔτοι: τὸ θέλδυνος
οἱ χαρεωμένοι συντίγοτε; τῆς «Εστίας» πού δὲ μάθηνε ἀ-
κόμα νὰ σεβουνται τὰ γράμματα τοῦ Παλλαχώδη, κ' ἔται στὴν
«Εστία» τῆς Τρίτης δημοσιεύθηκε μιὰ ἀνόητη κι ἀσεβέ-
στατη ἀπάντηση τοῦ κ. Α. Τενέχε, ποὺ κατεδάχητος, λέσι,
νὰ παντίσσει στὴν «Ελληνικωτάτην» (καὶ ὑπογραμμιζεῖς καὶ
τὴ λέξη) ἀπιστολὴν τοῦ κ. Παλλαχώδη μόνον καὶ μόνον γάριν
της «Εστίας».

Ἐτσι καὶ οἱ γυμνοσκέλιχγοι, διαν καταδεγγεῖ καμιὰ φορὰ νάν τούς κοιτάζει ἡ ἀντός, παίρνουντα φτερά καὶ φίλοδεξιῶνα νὰ πετάξουν.

NEA BIBIA

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων και Ἡρώων αἰρε...»
Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Απὸ τὸν κόσμο τοῦ σαλονιοῦ καὶ οἱ δύο θίνατοι» Δρ. 3.

Πουλισθυταί στά γραφεῖα τοῦ «Νουμέχ».